

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr.,

J. F. Ligtenberg, S. H. Stoffel, R. A. Verwey.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3, - per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Lid der Redactie geworden:

R. A. VERWEY.

BERICHT.

Enkele Delftsche studenten t. w. Duboucq, Van den Broek, Damme, Meyll en Stoffel hebben 't voornemen opgevat, te trachten sprekers van verschillende richting te laten optreden.

Mocht bij een paar hunner de aanleiding geweest zijn de redevoeringen door Dr. Groenewegen te Delft gehouden over „Materialisme en godsdienst”, de oorzaak was de zich voelen doende behoefte om over onderwerpen ook buiten den engeren zin van politiek of economie ernstige voorlichting te ontvangen.

De eerste lezing zal gehouden worden 5 of 8 Maart in Den Doelen.

Spreekster: CORNELIE HUIJGENS.

Onderwerp: Materialisme.

Beantwoordt het Studenten-Weekblad aan de eischen, die men er redelijkerwijze aan stellen mag?

Beleefd verzoek ik u, mijnheer de redacteur, onderstaande regelen in het eerstvolgend nummer van uw geëerd blad te willen opnemen.

Het bovenstaande hoofd is eene vraag, het antwoord daarop laat ik aan de lezers over, na hun eerst verzocht te hebben hunne aandacht te willen wijden aan hetgeen volgen zal.

Op Woensdag 6 Februari werd in het Logegebouw in de Choorstraat eene zeer verdienstelijke voordracht gehouden door Mr. Dr. A. R. van de Laar uit Utrecht. De Ned. Chr. Stud. Ver. had n.l. op Dinsdag en Woensdag eene winterconferentie gehouden, en tot besluit deze openbare vergadering, waar genoemde spreker optrad, met het onderwerp: „De individu in de sociale en socialistische stroomingen”. Van te voren was door middel van gedrukte annonces, bij collegegebouwen en op de sociëteit Phoenix kennis gegeven van genoemde voordracht. Met recht mag dus verwacht worden, dat de weekbladredacteuren, zoo zij al niet kwamen uit belangstelling, één uit hun midden gezonden hadden om van deze openbare vergadering een verslag voor het weekblad te maken. Maar niets daarvan, een oud-redacteur was aanwezig, maakte aantekeningen, maar heeft deze schijnbaar niet ten nutte van het weekblad willen gebruiken, daar in beide, na genoemden datum verschenen weekbladen niets vermeld werd omtrent deze bijeenkomst.

Eenigszins anders was het met de Minerva-redactie gesteld, deze verscheen wel en heeft ook een verslag in hun blad ingezonden.

Ten tweede wilde ik u het volgende onder het oog brengen. Zooals u misschien weet, misschien niet weet, maar in elk geval behoort te weten, is in Utrecht kort

geleden het voorstel voor de Corpsvergadering gekomen: de Maskerade af te schaffen. Dit voorstel werd met ruim twee honderd stemmen tegen een kleine vijftig verworpen. In het Studenten-Weekblad werd dit feit niet eens genoemd, en waar kort geleden een senaatspresident zelf dit onderwerp voor Delft ter sprake bracht, daar is het m. i. voor de Delftsche studenten zeker van gewicht te weten wat omtrent die onderwerpen in andere academiesteden omgaat.

In de derde plaats wilde ik onder uwe aandacht brengen, dat nooit of bijna nooit de andere studentenbladen in het Weekblad besproken worden. De lezers van het Delftsche orgaan worden op dusdanige wijze in absolute onwetendheid gehouden met dat, wat in andere studentenkringen omgaat. M. i. zou het ook volstrekt geen kwaad kunnen indien bijv. de senatoren van de andere corpsen in het Weekblad genoemd werden. Zijn wij met hunne toestanden bekend, dan vormt dat bij mogelijke kennismaking met andere studenten direct eene band, men heeft aanrakingspunten en men valt er niet als een totaal vreemde in. Het zou ook Delft wel ten goede komen, indien degelijke stukken in haar geheel overgenomen werden en daar toch de meesten onzer niet op twee weekbladen zijn geabonneerd, bestaat er dus geen groot gevaar voor dubbel aantreffen.

Als geschikt stuk om ook eens door de Delftsche studenten gelezen te worden, wilde ik gaarne onder uw aandacht brengen, het volgend stuk uit de berichten van Eltheto van 14 Februari: „Studiebelangstelling ook van uit de praktijk”.

Mocht u genoemd blad niet in uw bezit hebben, dan stel ik er eene eer in u het mijne te bezorgen.

Ten vierde: Waarom wordt niet eens een nieuw uitgekomen boek, dat voor ons studenten van belang is, in het Weekblad besproken. Dit gebeurt nu maar al te zelden.

En ten slotte: Zou het niet in het belang van het blad zijn, indien dergelijke vreemde stukken, zooals o. a. opgenomen is in het blad van 29 Nov. 1900: „Fragmenten uit het zedendrama Lobano” niet opgenomen werden, of niet, dan met eenigen uitleg er bij, want zoo als het er nu staat is het mij onmogelijk er iets van te begrijpen, en ik niet alleen. Het kan zijn dat er iets moois, eene groote gedachte achter zit, maar dan is dat goed verstopt, en de schrijver had wel aan kunnen geven, hoe in dit doolhof den rechten weg te vinden. Ik zou wel eens willen weten, hoeveel studenten van genoemd stuk iets begrepen hebben. Het is ook zeer te betwijfelen of eenig ander blad zoo'n stuk zou opnemen.

Ik ben nu aan het einde met mijne bezwaren. De Redactie kan nu zeggen dat het Studenten-Weekblad geene courant is; goed, maar dan moet de naam „Weekblad” weg en men kan gerust het geheel weer vervangen door het nu gestorven „In den Nevel”. Maar zoolang het een Weekblad is, moet het ook berichten bevatten en moeten de Redacteuren beter aan hunne verplichtingen voldoen.

Ik hoop dat de lezers nu zelve de vraag, die boven dit stuk staat, zullen kunnen beantwoorden. U mijnheer, de Redacteur, reeds bij voorbaat mijn dank betuigend voor de opname, teeken ik mij, hoogachtend

Uw dw. dn.
J. F. C. WREDE.

Antwoord.

De heer J. F. C. Wrede doet een vraag; bespreekt die vraag in vijf grieven en laat het (ontkennend) antwoord aan de lezers over. Die vraag heeft het over eischen redelijker wijze aan 't Weekblad te stellen, welke eischen blijken te betreffen het geven van nieuws voor den student van belang. 't Geven van nieuws, zoo ongeveer heet het, behoort noodwendig bij een weekblad, wordt dit dus niet gedaan dan voldoen de redacteuren niet aan hun „verplichtingen.”

Er doen zich symptomen voor die op een „lezersbeweging” wijzen. Niet lang geleden heeft een deel der Amsterdamsche Propria-lezers en de redactie van dat blad zich van een zonderlinge zijde doen kennen, door een der redacteuren tot ontslagname te dwingen omdat hij niet fatsoenlijk genoeg voor kuische bourgeois-ooren geschreven had. Zelfs werd toen als onbetwistbaar axioma door enkelen aangenomen dat de verkiezing der redactie door de lezers behoorde te geschieden. Dit was immers democratisch! 't Verstandig woord van H. B(olkestein) werkte weldadig op deze merkwaardige „lezersroodheid.” „Niemand — schreef hij — zal toch gelooven dat nu ook b.v. de leden der Kon. Academie van Wetenschappen of de redactie van het Tweemaandelijksch tijdschrift door alle burgers of lezers gekozen moeten worden, omdat dit „democratisch” zou zijn.” Verder: „Als ik mij aan een definitie mag wagen dan zou ik een democratische regeling willen omschrijven als een waarbij, ingeval van strijdige belangen der betrokkenen, deze allen gelijkelijk vertegenwoordigd en behartigd worden.” Hij ontkent dan in een uitvoerige uiteenzetting de aanwezigheid van strijdige belangen wat betreft het eerste over speciale studentenvakbelangen handelende deel der P. C., (welk deel aan 't S. W., dat in geen enkel opzicht een vakblad voor a. s. ingenieurs is, ontbreekt) en zegt wat betreft het tweede deel waar gesproken wordt over socialisme, muziek enz., dat „niemand in ernst kan meenen dat ook het toezicht daarover in laatste instantie in handen zou moeten zijn van een ten dezen zeker geheel onbevoegde menigte.”

En nu roept in 't S. W. een der lezers de redactie toe dat ze beter aan haar verplichtingen moet voldoen. Hij wil waar (in casu nieuws) voor zijn geld hebben.

„(Ec)ris done, ils ont payé”, niet waar?

De redactie heeft geen enkele andere verplichting tegenover haar lezers dan te houden wat zij belooft, dan er naar te streven het blad zooveel mogelijk te doen gelijken op het doel dat zij openlijk uitgesproken heeft. En nooit zal de redactie gaan geven wat naar den wil der lezers is, indien het haar niet dunkt te liggen in de rechte lijn naar 't gestelde doel. De eerste eisch aan een blad te stellen is dat het vrij is, vrijheid welke verloren zou gaan indien men zich aan de lezers ging storen. Zich uiten doen zij die iets te zeggen hebben en wat zij te zeggen hebben is in den regel geen verdediging van 't oude, maar nieuwe inzichten, te sterker gevoeld, omdat eerst een traditie moest overwonnen worden. En dat nieuwe mishaagt immers de meerderheid der lezers. Moet men zich aan die meerderheid onderwerpen, of moet de pers de plaats zijn waar het nieuwe, het komende al hoogtij viert, wanneer het in 't dagelijksch leven niet geduld wordt?

De heer J. F. C. Wrede echter heeft zich aan deze „democratie” niet schuldig gemaakt; laat het bovenstaande dus gericht zijn aan die zoo meenen te denken en 't niet zeggen. Waar hij van verplichtingen sprak, bedoelde hij 't zoo kwaad niet, meende hij iets analoogs als ik, nl. de verplichting een belofte na te komen gelegen in 't woord „Weekblad.” Maar waar was weekblad nieuwsblad? „De Kroniek”, „de Amsterdammer”? Of heeft de redactie ooit gezegd dit er onder te verstaan?

Maar wat is dan wel het doel geweest?

In een tijd toen een nieuwe richting kwam (of weer kwam) onder de studenten, toen de krachtigsten, gestaald door den klassieken corpsstrijd, het komende studentenleven in zich voelden, en daarmee de dufheid van 't bestaande, moest er wel een orgaan zijn waar de overvloedige levenskrachten geuit werden. „In den Nevel” geboren en gegroeid onder invloed van die richting voldeed niet meer; een maandblad is niet voor strijd geschikt, voor polemieken zeker niet. De dufheid der Minerva kon het rijke leven niet verdragen en sloot zijn kolommen. Wat lag meer voor de hand dan dat een Weekblad in Delft werd opge-

richt? 't Oorspronkelijke idee was dus een partijblad, tegen de heerschende mores in 't corps, tegen de geheele opvatting van 't studentenleven en daarmee parallel voor de nieuwe richtingen op buiten 't engere studentenleven liggend gebied. Een blad zekere beginselen verkondigend was 't oorspronkelijk idee, maar bij de oprichting werd hier niet van gesproken. Een vrij blad met redacteuren van verschillende richting ontstond. Bij het geboren worden waren het dus twee meeningen die met elkaar streden, wat het blad zou zijn. Eenerzijds die het blad wilden hebben „het blad der Delftsche democratie”, de „Delftsche Aurore”, anderzijds de zegevierende opvatting uitgedrukt in N°. 2: „het blad zal zijn een blad van allen, 'n officieus terrein, waar ieder recht heeft te zeggen wat hij wil. En uit de vele overtuigingen die daar zullen verkondigd worden met geheele openhartigheid, uit al de gezegden en antwoorden, zal ieder denkend student het zijne nemen volgens zijn sympathie.”

En deze opvatting wordt herhaaldelijk in 't blad verkondigd en kan als programma voor het blad aangemerkt worden. Ik citeer b.v. N°. 7: „daalt at in deze arena (ons blad) en strijdt daar uw eerlijken strijd voor de waarheid.” N°. 1: „Daar nu het op te richten blad het streven van „In den Nevel” naar de eischen van den tijd van thans vervolmaakt.” N°. 13: „een plaats om jonge menschen, die een opinie geven met een zekere kracht van zeggen (waarvoor de grens door de redactie wordt getrokken) openlijk voor hunne verschillende meeningen te laten strijden”

Zoo zou ik nog vele analoge uitspraken kunnen vermelden en daarentegen geen enkele waar van de zijde der redacteuren iets anders beweerd werd, geen waar het een nieuwsblad wilde zijn.

Wat blijkt hier uit? Immers, dat, al verkondigde het blad niet één beginsel, al was het dus neutraal, wel een leidende gedachte er in waar te nemen was, en deze was gelegenheid te scheppen voor ieder, om de resultaten van zijn zoeken naar waarheid mee te deelen, zijn opinies tegenover die van anderen te stellen, elke individueele (d. i. dus eerlijke) kijk op 't leven mee te deelen. In wezen dus ernstig, in tegenstelling met lichtzinnig omdat het eerlijkheid als eerste eisch stelde, wilde het daarom geen vroolijkheid uitsluiten of studentikoosheid in den goeden zin; 't stelde ook daarvoor de eerste eisch: achter elke uiting moest een individu te zien zijn, in elke uiting moest dus leven zijn. Geen vermeerdering van weten, maar vermeerdering van inzicht, van gevoel was dus het streven. Daarom moest ook geen verslag van een kroegjool of een uitvoering opgenomen worden, dat niet leven bevatte, zich uitend als geest, vreugde of liefde. Misschien is dit te exclusief; toch is 't goed voor elk begin van verwatering te waken en altijd moest getoond worden dat niet de feiten maar de wijze van zien van die feiten de moeite waard zijn. Zoo kan dit blad geen nieuwsblad zijn; (de rubriek Berichten en Mededeelingen, kan natuurlijk even min als de advertentiën meegerekend worden).

Heeft nu in dezen de redactie aan haar verplichtingen voldaan? De dwang elke week een blad te doen verschijnen heeft, ik erken 't, soms stukken doen opnemen, zelfs doen schrijven, die wel achterwege hadden kunnen blijven. En ook wat het tegenover elkaar stellen van meeningen betreft is het doel niet bereikt. Aan deze eischen, die men „redelijkerwijze” moest stellen heeft het S. W. niet geheel beantwoord. Maar niet aan de redactie, aan anderen de schuld. 't Veld is op een enkele uitzondering na vrij gelaten aan vertegenwoordigers van één richting. De eerlijke strijd der meeningen is een utopie gebleken, omdat noch liberalen, noch christelijken, noch katholieken den strijd hebben aangedurfd. Omdat er geschetterd werd, zegt men. Zeker er werd geschetterd op wat oneerlijk, of duf, of ongezond was. Willen de heeren zich daar mee vergelijken, mij goed, maar naar mijn meening is nooit geschetterd op een eerlijke overtuiging. Bovendien moet een eerlijke overtuiging krachtige woorden kunnen doorstaan. Ook vonden enkelen er iets tegen dat een student aan politiek „deed”, dat kon immers later. En later... is men vakmensch, vraagt alleen naar 't belang van het werk (en van den werkgever).

De redactie als geheel kan neutraal zijn, ieder redacteur afzonderlijk heeft zijn eigen standpunt, deze kunnen dus niet voor verschillende meeningen zorgen.

Is dan de nieuwe richting misschien niet het geheele doel bereikt, is 't S. W. de triomf voor geworden, uitingen van krachtig leven zijn er in getoond. En is dit zwijgen van die anderen ook soms 't teken ervan dat het ten

doode opgeschreven richtingen zijn, alleen door traditie nog levend gehouden en onmachtig waar geen macht van buiten steunt?

Aan de eischen, elke week een blad te geven, alleen bevattend uitingen van een overtuiging, of van den individueelen kijk op de dingen, kan natuurlijk in een studentenmaatschappij slechts voldaan worden, wanneer er een krachtig leven is. Als algemeene eisch voor altijd dit te stellen, ware onmogelijk. Een blad dat dus hier aan voldoen moet, zal een beperkten tijd kunnen bestaan. Met het verslappen van 't leven zal het blad verdwijnen. Ik weet niet of het leven in Delft's studentenwereld nu nog krachtig genoeg is om zulk een blad te doen bloeien. Dat het blad eenmaal reeds niet verschenen is, pleit er tegen, maar zal bovendien een bewijs zijn voor de heer Wrede c. s. dat deze redactie althans geen nieuwsblad er van wil maken. Wat toch ware gemakkelijker dan wat stukken over te drukken enz.?

Om te besluiten: aan de eischen die de heer Wrede stelt heeft het blad niet voldaan, aan de eischen die altijd als ons program in 't blad zijn vermeld heeft het voldoende beantwoord en van deze, de hoogst staande voor een studentenblad, maar waaraan ook slechts in gunstige omstandigheden voldaan kan worden, zal het nog altijd ons streven zijn het blad niet te laten afwijken.

v. d. B.

P. S. Wat nu de vijf grieven aangaat. 't Is aan een verslag zeer goed te zien of 't met liefde samengesteld is of niet. Meer op 's heeren Wr's weg had het dus gelegen een verslag van 's heeren v. d. Laar's lezing in te sturen; 't Minerva-verslag zei bovendien dat het niet goed mogelijk was een verslag te maken, 't plan om over de Utrechtsche corpsvergadering te spreken was al aan 't rijpen voor de tweede grief vernomen werd; stukken uit andere bladen nemen we alleen over als ze ons bijzonder interessant voorkomen; waarom maakt de heer Wr. geen uittreksel van 't Eltheto-artikel met eigen opmerkingen erbij? Boeken-critieken leveren we niet op bestelling, ze zijn dan zeker niet goed en dus absoluut niets waard; 't zedendrama Lobano was m. i. zeer geestig, wat niet uit te leggen valt, noch is daarover te debatteeren.

Wat we doen kunnen en willen is er naar te streven schrijvers te vinden die een eigen kijk hebben op andere dingen dan gewoonlijk worden besproken. Wil de heer Wrede ons hierin helpen?

v. d. B.

Corps en zijn tijd.

Heijermans eindigt zijn antwoord op de ook hem door de Minerva-redactie gestelde vraag met den volgenden raad: „Zet zoo wijd mogelijk uw oogen open voor wat gij daaglijks om u heen gebeuren ziet, weest geen socialistische snobs die op rijpen leeftijd over socialistische Jugend-excessen à la Van Houten schaamte-tranen plengt, maar werkt en degelijk en vastberaden in de lijn van den tijd, de lijn die niet bedebatteerd behoeft te worden. de lijn die geen zwaar-op-de-hande gesprekjes vergt, de lijn die eenvoudig en helder gericht staat, gericht gehouden wordt voor frisch-voelenden en logisch-denkenden”.

In dezen raad wijst hij zeer terecht op de lijn, de richting, de gang van den tijd en het komt mij voor dat het goed zien van die lijn, J. F. L. er toe brengt (zie Weekblad van 14 Februari) om te gelooven „dat de tijd wel niet meer zoo heel ver verwijderd zal zijn, dat een student niet meer is iemand die in een apart wereldje vol oude gebruiken, op romantische wijze een leven voert buiten de maatschappij, maar iemand, die, gelijk een ander een betrekking waarneemt, zich met z'n studie bezighoudt, misschien wat meer algemeene ontwikkeling zal opdoen dan 't gros, maar overigens geheel in en volgens de gewone maatschappij leeft en zoo hij zich een opinie heeft gevormd omtrent zijn verhouding tot de maatschappij, ook geen enkele reden zal hebben om deze niet in practijk te brengen.”

Deze meening is ook de mijne, maar eene beschouwing als deze is mijns inziens onvolledig. En wel om de volgende reden: Wij nemen het corps zooals het nu is en hebben daar vrije beschouwing over; wij zien den tijdgang en zeggen dus: dáár gaat het heen, de eindtoestand zal ongeveer zoo zijn. Maar 't wegdenken van den tusschentoestand,

van dien overgang is verkeerd en wel vooral hierom omdat wij zooveel kunnen doen om die overgang zoo geleidelijk mogelijk te doen zijn, en omdat wij weten dat wanneer in de tegenwoordige sleur wordt volhard die overgang niet geleidelijk zijn zal.

In 't vorige weekblad roert v. d. B., dit onderwerp even aan in: „Een bewijsje”. Dit bewijsje heeft den goede eigenschap kort te zijn, maar (mijns inziens) de minder goede onjuist te zijn. Daarover echter op een andere plaats in dit blad.

Beschouwen we dus nu 't corps, in de eerste plaats 't feit van zijn bestaan.

Nog bestaat er een corps en nog omvat het 't meeren-deel van de studeerenden aan de Polytechnische School. Nog niet geheel is het een vereeniging waarvan het lid-zijn gelijk staat met het hebben van een zekere mate van welstand of liever die mate van welstand voor het lidmaatschap noodig, is nog vrij algemeen. Maar er is een groot gevaar voor zijn bestaan, dat is n.l. 't niet willen zien, 't ontkennen van den gang van de maatschappij. En het corps moet mee of het gaat ten onder. Zeker het zal nog jaren kunnen blijven staan, het zal zich ten slotte nog geruimen tijd kunnen handhaven als vereeniging van eenige finantieel-zeer-sterken maar ten onder gaat het zoo.

Wij zijn hier in Delft met een groot aantal jongelui te samen gekomen om te studeeren aan de Polytechnische School. Naast dien studieband bestaat er een behoefte naar een andere, naar meer aansluiting, niets logischer dan dat. Het corps onstaat als gezelligheidsvereeniging. Zooveel mogelijk van die jongelui in dat corps vereenigd is gewenscht, ook openstelling van alle corpsbetrekkingen voor ieder corpslid. Het zal toch wel niemand's bedoeling zijn voor het corpslidmaatschap een zekere mate van welstand te eischen of voor eene corpsbetrekking te vragen: Heeft die man wel geld? Neen, niemand wil dat, maar het is zoo op het oogenblik, en wanneer daar geen verandering in komt wordt het met den dag erger. Voor velen, zeer velen is het finantieel onmogelijk corpslid te zijn en zoo zij de contributie al kunnen betalen, iets verder aan het corps met zijne vereenigingen te hebben. Het corps zal zich op den duur niet kunnen handhaven wanneer het niet mee gaat in de lijn van den tijd. Het is nog niet te laat, het is nu nog eene krachtige groote organisatie en met geleidelijke hervormingen kan men nu nog een heel eind komen, maar laten we niet wachten tot het te laat is, laat niet of een plotselinge hervorming noodig zijn, of het corps ten onder gaan. En nu wil ik niet beweren dat morgen of overmogen alles moet worden veranderd. Neen werk in de lijn van den tijd, langzaam, maar gestadig door. Laat u niet weerhouden door valsche schaamte tegenover vreemde studentencorpsen, en vooral niet door valsche schaamte tegenover uzelf. Laat de zooveel genoemde studentenvrijheid niet zijne uiting vinden in onhebbelijkheid tegen niet-studenten en niet-corpsleden, maar laten wij onder elkaar vrij zijn.

Ms.

Een praatje over een bewijsje.

Het vorige blad gaf ons een bewijsje, dat voor twee uitleggingen vatbaar is. Wanneer men het leest, dan geeft 't natuurlijk een eersten indruk. Nu die geeft de bedoeling van v. d. B. weer (algeheele corpsopheffing). Ik onderschrijf 't bewijsje ook, maar zou er voor de duidelijkheid dan achter willen hebben: . . . als zoodanig, dus als hebbend genoemd monopolie.

Het corps kan wel degelijk democratisch zijn.

Maar v. d. B. is een anarchistje. Hij zou met evenveel plezier zeggen: We hebben een slechten regeeringsvorm, dus geen regeeringsvorm. Dat's geen conclusie.

Ms.

Aan Ms.

Als 't corps zijn monopolistisch karakter verliest, houdt het op te bestaan (naar onze opvatting van een studentencorps). Niet in naam doch inderdaad geloof ik dat Ms. en ik 't zelfde willen. Ik kom in 't volgend Weekblad er op terug.

v. d. B.

Kamermuziek-Uitvoering te Delft.

Met genoegen woonde ik de Kamermuziek-Uitvoering bij, welke de Delftsche Dilettanten Orkest-Vereeniging Maandagavond gaf. Was ik er met een soort nieuwsgierigheid heengestapt, niet met-, en ook niet zonder verwachtingen, ik kwam er met een prettig gevoel vandaan.

Het programma, dat met veel zorg in elkaer gezet was, bevatte 2 trio's: van Lalo op. 7 en van Mendelssohn N°. 2; en als entr' acte het grand duo voor cel en piano van Goltermann. Ware het voor afwisseling misschien beter geweest met een kwartet te sluiten, het nuttig effect van het geheel zou er eerder door verminderd dan vermeerderd zijn.

Het trio van Lalo heeft reden van bestaan. Diepzinnig is het niet; ik geloof, dat na eene ferme instudeering de muzikale gedachten, die het bevat, er gauw uitgehaald zijn. Hier en daar worden herinneringen opgewekt aan andere muziek, maar het geheel klinkt frisch, zonder pretenties van mooi — mooi. Jammer, dat de vleugel niet gesloten was in plaats van geheel geopend; dit heeft veel aan de uitvoering geschaad, want cel + viool werden al te dikwijls overstemd.

De pianist had blijkbaar erg te doen met zijn zenuwen, maar bleef ze gelukkig de baas. De solo-partijen, waarmede hier en daar de strijkers bedacht zijn, kwamen over het algemeen goed tot hun recht.

Het duo dat volgde, werd kalm en wel, secuur door Modderman gespeeld. Wat meer warmte in zijn spel en nog fijnere nuances zouden het effect verhoogd hebben. Mej. Modderman wist zich als vaardig pianiste dapper door haar partij heen te slaan. Wel werd tusschenbeide wat vergeten, dat hier sprake is van een duo en dus niet van accompagnement, en werden wel eens wat al te veel noten weggelaten, maar de technische eischen, welke dit werk aan de pianiste stelt, zijn zóó hoog, dat men dit Mej. M. niet kwalijk mag nemen.

Na de pauze Mendelssohn tot besluit. De vleugel was nu gesloten en de pianist ook veel meer op zijn gemak dan in het begin van den avond. Het eerste deel viel me wat lang; ik moet het daaraan toeschrijven, dat de contrasten niet altijd sterk genoeg uitkwamen; het slot ervan was mooi-forsch en De Kat deed de enkele keeren, waar dit voor hem te pas kwam, de veranderingen in toonsoort goed uitkomen.

Het andante espressivo hebben de drie heeren niet kunnen redden. Ik heb het altijd zwak gevonden en ben nu weer in die meening versterkt: zoo gauw het tempo een weinig te langzaam en alle teekens niet streng in acht worden genomen, wordt het ding lijerig en valt geheel in 't water. Dit was ook hier het geval; dubbel jammer, want de rest was werkelijk meer dan verdienstelijk. Het scherzo werd, niettegenstaande de groote moeilijkheden, in het vereischte tempo gespeeld en de gelijkheid van cel en viool mag extra genoemd worden; de pianist was in dit deel bijzonder op dreef. Het tempo van het finale kwam me iets te langzaam voor in het begin, maar herstelde zich naderhand eenigszins. Speciaal dit laatste deel geeft me aanleiding tot de opmerking, dat over het algemeen in de trio's de cel niet genoeg uitkwam, hoofdzakelijk doordat de viool te veel domineerde. De Kat moet hier eens aan denken, want heusch, 't is werkelijk waar, hoor! Hij zal zelf wel het beste weten, hoe dit euvel te verhelpen.

Kleine fouten en onzuiverheden, die nu eenmaal onvermijdelijk schijnen, bleven ook dezen avond weer niet achterwege; dat dit zoo opviel is te wijten aan de zaal, die het goede voor een deel bederft en het verkeerde in al zijn naaktheid toont.

Met belangstelling mogen we de orkest-uitvoering, half Maart, tegemoet zien.

EUTERPE.

Aan meneer J. L. JAEGER.

Uit hetgeen u in het vorige nummer van dit weekblad aan te merken hebt op mijne bespreking van bewusten avond, blijkt mij zeer duidelijk, dat u zoo'n critiek in het S. W. dan wel van zóóveel gewicht schijnt te vinden, dat u er eens à part voor gaat zitten, om te zien, wat er wel verteld wordt. Enfin, uit belangstelling voor stadgenooten kan ik me dat nog wel verklaren.

Maar, eilieve, wat hecht u toch een waarde aan een bespreking, een weergeving van indrukken, door een dilet-

tant (niet waar, collega, wij zijn toch, goed-gezegd, niets anders dan technologen enz., die wat liefhebben in muziek, de een meer — de ander minder). Ik ben er zeker van, dat de vijf executanten zelf zich aan mijn bespreking niet veel zullen storen (waarin zij misschien geen ongelijk hebben), evenmin als Tilly Koenen zich iets zal aantrekken van hetgeen over haar zang beweerd werd in *Propria Cures* van circa vier weken geleden. Werkelijk, ik had zoo'n groote belangstelling niet verwacht. Maar, och arme, die belangstelling valt niet in mijn voordeel uit: u ergert er u aan, dat ik critiek uitoefen over menschen, „die zeker als artiest ver boven (mij) staan”. Hoe komt het in u op, mij met deze menschen te vergelijken, en nog wel als artiest. Kom, meneer J., wij beiden zijn maar gewone wezens, niet waar, en maak u mij dus s. v. p. niet uit voor artiest; heel aardig, dat u me een lintje wilt geven (dat is in Den Haag gewoonte), maar ik accepteer het niet.

U beweert verder, dat ik het jonge viertal aan de Boheemers getoetst heb; waar blijkt u dat toch uit? Het staat nergens te lezen, of maakt u het soms op uit den raad, dien ik in het voorbijgaan aan de jonge vier gaf om zich eens te laven aan de bron bij de oude vier? De basis van uwe bewering is echter; „om een eerlijke critiek te leveren moet men nooit in vergelijking treden”. Nu wil ik vragen: wat is toch in 't algemeen een oordeel anders dan het resultaat eener vergelijking met iets bekends? In verreweg de meeste gevallen, als het ons werkelijk te doen is om een oordeel te vestigen over een opvatting of uitvoering, kunnen we aan eene vergelijking niet ontkomen.

Bij een eerste auditie van onbekende zaken kan men desnoods spreken van een zuivere inwerking op ons gemoed, en toch zullen we in een dergelijk geval al heel licht geneigd zijn tot een globale vergelijking met hetgeen volgt of voorafgaat. U maakt me niet wijs, dat u bij een uitvoering van de sonate pathétique bv., door een Bauer, Lamond, Busoni etc. de opvattingen niet naast — en tegenover elkaer gaat stellen; dit zou in strijd wezen met onze natuurlijke wijze van doen. Dat een criticus zich in zijn geschrevene critiek buiten vergelijkingen moet houden, daarover zijn we het eens.

Met uwe bewering: „In vergelijking met de volmaaktheid zou elk streven niets meer wezen dan een stumperachtig gedoe” kan ik me niet vereenigen. Op muziekgebied kan men tegenwoordig werkelijk nogal een en ander hooren, dat aan het volmaakte grenst, en dus allesbehalve meer „stumperachtig gedoe” is. Een klein woord van waardeering van het streven had ik kunnen toevoegen; dat stem ik u openhartig toe, want er viel te waardeeren. Edoch het streven zelfs is schoon, beweert men wel eens; ik voeg in alle stilte toe: maar de resultaten ervan zijn dikwijls heel leelijk.

Mag ik u even opmerken, dat u niet verwarren moet gevoelen en gevoel uiten. Aanwezig gevoel, geuit op onvoldoende, onbeholpen wijze heeft geen waarde voor anderen en doet men beter vóór zich te houden.

Verder de uitdrukking „commis-voyageurs in muziek,” welke u bezigt. U hebt dan toch wel bijzonder eigenaardige indrukken gekregen van hetgeen ik schreef, als u dit er ook al weer uit gaat halen. De oude vier, diè zijn commis-voyageurs in muziek (hoe plat of banaal het ook moge klinken); vier menschen die een deel van elk jaar heel Europa doortrekken en avond aan avond hun muziek te koop bieden, verdienen dezen naam — de jonge vier echter niet. Verder beweert u dat ik me opwerp als „criticus over muzikale kunst”; ik hoop, dat u uit u zelf het zotte van deze bewering bij eenig nadenken zult kunnen inzien.

Dat ik van mej. S. niet geschreven zou hebben: „In dat opzicht . . . valt er voor haar nog veel te leeren”, als ik den indruk had gekregen, dat dat studeeren de moeite toch niet zou loonen, wilt u ook blijkbaar niet inzien. Een klein stukje critiek levert u zelf door te zeggen: „Dat er aan den zang enz. . . . nog wel wat ontbreekt”; kom, wees eerlijk, en zeg liever: nog veel ontbreekt.

Maar vergun mij de opmerking, dat al hetgeen u schreef nog maar een beestje is, vergeleken bij het opschrift van uw stuk.

Schaam u, meneer J.! Ja, werkelijk, het staat er duidelijk: de heer Euterpe. Hoe kunt u, als fijnvoelend musicus, in al uw eenvoud zóó iets neerschrijven! Onze goddelijke muze zòd te mishandelen! Ik moet onderstellen dat Agatha's kinderbijbel u nog in 't hoofd zit, waar sprake is van mijnheer Abraham en mevrouw Sarah. (Jongheer Apollo hoort ook in dit kader thuis).

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 28 FEBRUARI 1901.

Maar, ik neem eens afscheid van u, wij hebben reeds te veel aandacht van de lezers gevergd. Vaarwel!

EUTERPE.

Studiebelangen.

Volkomen terecht merkt de heer v. d. B. in 't vorig Studenten-Weekblad op, dat alle ingeschrevenen belangen gemeen hebben in zake 't onderwijs aan de P. S.

Waar hij vraagt in zijn stuk: „waarom dus eene vereeniging, waar een gemeenschappelijk belang vanzelf vereenigt?” geef ik gaarne toe dat eene vereeniging overbodig is en dus in dit opzicht evenmin goed als kwaad kan doen.

Dat echter 't voorstel alle kracht aan de commissie ontnemt, geloof ik niet.

Wel is waar vertegenwoordigt de commissie nu een deel van de ingeschrevenen, maar zij, die zich onttrokken hebben, deden dit of uit totale onverschilligheid of wenschten niets met de commissie te maken te hebben. Er is dus een zichtbare scheiding gekomen.

Deze scheiding echter bestaat toch; alleen is ze in 't andere geval niet zichtbaar. De commissie die dan spreekt uit naam van de ingeschrevenen, spreekt dus 1°. ook uit naam van de onverschilligen, 2°. noodzaakt ze de personen die tegen deze regeling waren of zich toch te onderwerpen of te protesteeren tegen hare manier van vertegenwoordiging.

Aangezien dit laatste slechts bij uitzondering zal gebeuren, schijnt de commissie dus te spreken uit naam van meer personen, dan ze ten slotte doet.

Dit nu is 't groote voordeel van eene vereeniging, dat deze onjuistheid verdwijnt. De personen, die op deze wijze niet vertegenwoordigd wenschen te worden blijven er geheel buiten en de commissie kan optreden als bestuur van deze vereeniging. Dat de commissie als zoodanig slechts 't oordeel van een deel vraagt is waar, maar ze weet toch, dat ze geen antwoord zal krijgen van 't deel waaraan ze 't niet vraagt, aangezien deze verklaard hebben, door niet te teekenen, niets met haar te maken te willen hebben.

W. H. VAN SCHOUWENBURG.

Aan den heer VAN SCHOUWENBURG.

Op de kwestie zelf is er geen tijd in dit weekblad in te gaan.

Wel wil ik den heer v. S. mededeelen dat ik een amendement op zijn voorstel heb ingediend, dat me een verbetering er van lijkt, hoewel ik ook de aanneming er van zou ontraden. Dat ik het toch indiende geschiedt, omdat, mocht de vergadering het artikel der commissie niet willen aanvaarden, het het beste is er dan toch een zoo goed mogelijk artikel voor in de plaats te krijgen. 't Luidt:

De Commissie vertegenwoordigt alle ingeschrevenen behalve zij die daarvan kennis geven. Deze kennisgeving geschiedt bij de inschrijving enz.

v. d. B.

Ik zou het overbodig kunnen achten, na het stuk van v. d. B. in het vorige nummer van dit blad, over dit onderwerp nog een en ander neer te schrijven, als ik het niet wenschelijk vond, dat ook van buiten de commissie eene verdediging gehoord werd van de redactie van het eerste artikel door de regelings-commissie. En ik wil dat doen door een vergelijking.

Het geschiedde dan, dat een land geregeerd werd door een absoluut vorst en een raad van baronnen, uit wier midden die vorst gekozen was. Lang nam het volk met dien toestand genoegen, schoon eene afdeeling der inwoners reeds meermalen met elkander de toestanden besproken hadden, en ook dikwijls hunne meeningen hadden geuit, vrij, maar veelal ondoordacht scherp, pijnlijk dikwijls zonder genezing te brengen.

En dat volk ziet in dat er verandering moet komen, de tijden zijn anders geworden, de begrippen ruimer, allen moeten kunnen meespreken over wat niet wenschelijk is en wat men gaarne veranderd zag, en dat moet geschieden niet tegen dat oppergezag, maar met hen, door samenwerking, door naast elkander te leggen de beschou-

wing der zaken zooals ze van beide zijden gezien worden en te streven naar de verbeteringen die hier en daar kunnen worden aangebracht. Dat is het belang van ieder en van allen.

En de vorst en de raad van baronnen, ze zien in dat daardoor de bloei van het rijk niet anders dan geholpen kan worden en ze zeggen tegen het volk: „Welaan, kiest „U een aantal afgevaardigden, die Ons zullen kenbaar „maken Uwe ideeën, Uwe wenschen, en we zullen met „hen te rade gaan waar het betreft den bloei van Ons „geliefd rijk.”

Het volk dan komt bijeen en kiest zich een vertegenwoordiging. Ja, er zijn wel onverschilligen in den lande, die niet opkomen, dien het niets kan schelen, — waar treft men ze niet — maar die moeten dan ook maar goedvinden wat er besloten wordt; dat gaat niet anders. En zoo treedt dan die volksvertegenwoordiging op, vertegenwoordigende het geheele volk, die geheele samenleving van personen, die slechts ten doel hebben den bloei van hun land te bevorderen door krachtige onderlinge samenwerking. En vreemd zou ieder opkijken als iemand hun opmerkte, dat die vertegenwoordiging hem niets aanging, dat hij zich niet te schikken had naar de reglementen, door haar en de hooge regeering te nemen.

Is eenmaal algemeen stemrecht ergens tot stand gekomen, dan geldt daar de meerderheid van het aantal uitgebrachte stemmen als meerderheid van alle stemgerechtigden, dus als meerderheid van het volk.

Dat zal niemand waar ook ontkennen, dat is het principe waarop elke vertegenwoordiging steeds rust.

En als dan, die gekozenen zijn geworden stemhebbende in de regeering, zooals elke vertegenwoordiging dat in elke beperkte monarchie is, dan zullen de wetten door haar gemaakt gelden voor allen, zal zij dus kunnen dwingen, ook hen die niet gestemd hebben.

Ik meen door het bovenstaande duidelijk te hebben aangegeven hoe bij een complex personen die hebben éenzelfde doel — en dat is zooals v. d. B. zoo terecht opmerkte bij ons: te trachten zoo goed mogelijk onderricht te krijgen in een zoo goed mogelijke P. S. — voor zaken waarover algemeen stemrecht is (behalve voor minderjarigen — hier eerstejaars in October) de meerderheid van 't aantal uitgebrachte stemmen rechtens vertegenwoordigt de meerderheid van allen.

En waar de meerderheid dat recht heeft, zal ze nooit mogen toestaan — dat — in den geest voor het voorstel des heeren Schouwenburg — zij dat recht verliest door slechts te spreken namens eenigen, waar ze dat kan doen, en dus moet doen namens allen.

W. J. N.

Bij of door de Commissie zijn ingediend de volgende voorstellen, welke gedurende minstens 1 week ter lezing liggen en van schriftelijke, ondertekende amendementen kunnen worden voorzien.

1. Voorstel van de heer v. Schouwenburg en 9 anderen om art. 1 te lezen als volgt:

„De Commissie tot Behartiging der Studiebelangen vertegenwoordigt die ingeschrevenen, in zaken de studie betreffende, welke zich hiertoe hebben opgegeven. Die opgave geschiedt bij het inschrijven doch kan niet gebeuren door hen die dit voor de eerste maal doen.

De Commissie is als zoodanig erkend door den Raad van Bestuur.”

2. Voorstel van de regelings-commissie art. 4, 1e alinea te lezen:

„Voor opmerkingen over de colleges van een der docenten wendt de Commissie zich, hetzij schriftelijk, hetzij mondeling tot dien docent of tot den directeur.”

3. Voorstel van de regelings-commissie het aangehouden art. 9 te lezen als volgt:

„Iedere afdeeling is in de Commissie vertegenwoordigd door één lid van het 3e of 4e studiejaar, wanneer ze 25 of minder, door twee leden indien ze meer dan 25 stemgerechtigden telt. Bovendien kiezen alle stemgerechtigden twee leden der Commissie uit het 1e en 2e studiejaar.

De vergadering over deze voorstellen wordt nader aangekondigd.

Oprichting der „Anti-Militairistische Propaganda-Club.”

Door den heer R. A. Verwey en eenige anderen waren op Woensdagavond 27 Februari een aantal studeerenden aan de P. S. uitgenoodigd om samen te komen in lokaal Kruif, ten einde de wenschelijkheid van de oprichting eener anti-militairistische vereeniging te bespreken. Een dertigtal hadden aan deze uitnoodiging gehoor gegeven. De heer R. A. Verwey, die de vergadering presideerde, begon met een inleiding, waarin hij zijne ideeën omtrent doel en werken der op te richten vereeniging mededeelde. Het einddoel waarnaar de vereeniging zou streven moest naar zijn idee zijn de eeuwige vrede. Ofschoon dit ideaal natuurlijk onbereikbaar zou zijn, was het toch reeds een groote voldoening, dit, welk een kleine stap dan ook, nader te kunnen brengen. Voor deze idee dan zou de vereeniging propagando kunnen maken door onderlinge disputavonden, openbare vergaderingen en verstrekken van lectuur erover aan de leden.

De oppositie tegen deze opvatting der vereeniging kwam vooral van sociaal-democratische zijde. De sociaal-democraten zijn zeer stellig anti-militair. Zij zien en betreuren nog afgezien van de verschrikkelijkheid van een oorlog, het enorm groote kapitaalverlies, dat het militarisme medebrengt. Zij weten hoe de dienst demoraliseerend werkt, hoe de verplichting, te gaan dienen vooral voor minder gegoeden dikwijls groote lasten kan meebrengen, maar zij weten tevens, dat de noodzakelijkheid der legers voortspruit uit de kapitalistische productiewijze; dat eerst met deze het geheele euvel der legers kan verdwijnen. Wanneer ze dan ook reeds nu anti-militarisme in hun program voeren, is dit niet omdat ze meenen eerlang tot legerafschaffing te kunnen geraken, maar om de nadeelen die het tegenwoordig militarisme met zich brengt zoo gering mogelijk te doen zijn, om ook de kosten, die aan de legers worden besteed, zooveel mogelijk te beperken. Door hun strijd tegen het kapitalisme strijden zij tegen het geheele kwaad, het bestaan van legers, doch dit is voor hen geen reden om niet op dit punt ook met anderen samen te willen werken, die hierover denken zooals zij. Dan echter moet de werkring der club beperkt blijven tot practische, actueele propaganda voor 't aanbrengen van verbeteringen in de huidige leger-toestanden; moet niet zijn een gedweep voor een ideaal, waarvan zij de bereiking als afhankelijk erkennen van de verandering der kapitalistische productiewijze.

Met deze opvatting bleken bijna alle aanwezigen het eens te zijn, zoodat werd opgericht niet een anti-militairistische vereeniging, zooals de nemers van 't initiatief gewild hadden, maar een anti-militairistische propaganda-club, waarbij de vergadering zich in de volgende motie uitsprak:

„De aanwezigen, uit verschillend oogpunt het bestaan van legers in principe afkeurend, echter overtuigd, dat afschaffing der legers voorloopig niet mogelijk is, zijn van oordeel, dat het doel der anti-militairistische propaganda-club voorloopig geen andere zijn kan, dan bestrijding van alle verkeerdheden der huidige leger-vormen.”

Op drie na alle aanwezigen traden staande de vergadering als lid toe. Nog werd besloten dat de propaganda-club zijn werkring voorloopig tot 't houden van openbare vergaderingen zou beperken, aangezien onderlinge disputavonden weinig vruchtbaar schenen, terwijl de vraag nog was of 't doen circuleeren van lectuur de draagkracht der vereeniging niet zou te boven gaan.

Als voorloopig bestuur werden gekozen: R. A. Verwey, A. Stoffel en Persant Snoep, die een regeling voor de verdere aangelegenheden der club zullen ontwerpen. Wie nog lid wil worden kan zich bij een dezer aanmelden.

J. F. L.

Verslag van de eerste Jaars-vergadering gehouden 26 Februari 1901.

Ofschoon het niet de gewoonte is, dat er een officiëel verslag van een 1ste jaars-vergadering in het Studenten-Weekblad wordt geplaatst, wil ik er in zooverre mee breken door een kort verslag van het behandelde te geven.

De punten van behandeling waren diëscomedie en verkiezing commissie uit 't eerste jaar.

Er werd besloten de diëscomedie te vervangen door voordrachten, met het oog op 't zeer kleine tooneeltje van de sociëteit.

Tot leden der commissie werden gekozen: Van der Hoeven, Gorter en Hoffman.

Verder werd nog bij acclamatie aangenomen een voorstel tot afschaffing van de bierdonderjool in de Stads Doelen, zoo mogelijk vervangen door een eerstejaarsdonderjool op de sociëteit.

Hiermee is een treurige „mos” gevallen, de officiële erkenning van een zwijnenboel is niet meer.

M.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Vox.

De quaestie van 't afschaffen van maskerades is ter sprake gekomen in een Utrechtsche corpsvergadering. Over 't algemeen schijnt me door tegenstanders van de maskerade weinig bijzonders gezegd te zijn — of 't verslag in de Vox was slecht. Maar goed was de rede des heeren Grondijs voor de maskerade:

Naar vermogen moet ieder medewerken tot den bloei van 't Corps, maar ook moet 't Corps ieder gelegenheid geven zijn gaven te toonen, de individualiteiten in inwendige en uitwendige beteekenis te ontwikkelen en te ontplooiën. Waar nu bij een lustrumfeest allerlei categorieën naar krachten bijdragen, „waarom wordt dan een plutocratie in ons Corps tegengewerkt, wanneer zij aan een oud recht, tot ontplooiing van hare pecuniaire qualiteiten voor een aesthetisch doel zich wil blijven houden?” In ieder geval heeft de meerderheid niet het recht om de minderheid te dwingen zich naar haar inzichten te voegen. De wijze van propageeren van zulk een idee, gegrondvest toch op edele beginselen mag niet zijn door stemmenmeerderheid te dwingen, maar moet zijn een zich richten tot de individuen afzonderlijk, die aan die maskerade wilden meedoen en die van 't verkeerde van hun doen overtuigen.

Zoo was zeer verkort 's heeren Grondijs rede. Met instemming vermeld ik zijn woorden omdat het woorden van gezond verstand zijn die tegenstanders van een maskerade wel in overweging mogen nemen.

't Geval schijnt me zoo: Er bestaat een corps (over het nut er van valt te praten); dit corps geeft feesten (ook over de juistheid hiervan kan men debatteeren); willen nu echter bij die gelegenheid gefortuneerden op hun wijze medewerken tot het welslagen door zich fraai en kleurrijk uit te dossen en een optocht, maskerade genoemd, te organiseeren, dan schijnt me dit zonder eenige tegenstribbeling geaccepteerd te moeten worden. Stemmenmeerderheid hier te laten beslissen is onjuist; door de maskerade te doen houden worden geen belangen geschaad, (als tenminste geen groote verhooging der uitgaven 't gevolg er van is), door ze tegen te houden worden wel degelijk belangen ('t voldoen aan een zekere begeerte) benadeeld.

Over de waarde en 't mooie van een maskerade daarentegen zou weer meening tegenover meening gesteld kunnen worden, — zooals men over een nieuwe jas van een corpsbroeder kan praten, hem echter niet dwingen een andere aan te doen.

Daarover zegt de heer G.: „Wij zullen ons uit een tijd waarin de materie op ons aandringt kunnen verplaatsen in een 15e eeuwse idealistische idee.”

Een ander schrijver in de Vox vindt echter het heerschen van de plutocratie onaangenaam, omdat door deze aan de aristocratie hare beteekenis ontnomen wordt. Hier mogen we zeker 't woord aristocratie in ruimen zin opvatten en dan ben ik met hun eens dat voor deze het geldgepats onaangenaam is. Verheft zich echter de aristocratie door haar wezen zich daar niet boven?

De maskerades schijnen me toe een symptoom van een bestaand stelsel. Er tegen te strijden al vindt men ze verkeerd is onvruchtbaar als de strijd tegen elk symptoom. Aangehaald kan nog worden de indruk die dit soort studentenuiting op een er buiten staande maakte. Ik vond in de Revue des deux Mondes 1899, 3e deel, blz. 372, in een stuk over Hollandsche Studenten 't volgende:

„Ils font partie de sociétés nombreuses et variées dont beaucoup ont un but plus ou moins futile. Certains snobismes règnent parmi eux en dehors même du cercle étroit des jeunes gens riches. Ils donnent des fêtes. Tout dernièrement ceux de Delft ont célébré leur cinquantenaire par une cavalcade originale. Ils témoignent, en ces cir-

constances, d'un esprit de Corps, d'un entrain d'une facilité à s'associer que l'on regrette de ne pas voir s'appliquer à des objets d'un ordre plus élevé."

't Voorstel de maskerade niet te houden werd in Utrecht met ruim tweehonderd tegen vijftig verworpen.

Als curiosum wil ik uit de Vox de volgende aanduidingen van 't studentendom in verschillende steden overnemen (wederom van 's heeren G.'s pen): „Delftsche ochlokratie (men neme dit woord niet in de ongunstigste beteekenis). Leidsche verneinende-kroegplutocratie, Amsterdamsch eenzijdig-rood-militantisme, Groningsch meer bonhomiek-en-goedwillend-onschadelijk-ommelanderdam." Terwijl in Utrecht het intellect als onbevooroordeeld en onafhankelijk wezen zich de kampplaats veroverde enz.

v. d. B.

Berichten en mededeelingen.

D. S. C.

Bedankt voor het lidmaatschap:

J. H. J. KAYZER.
D. J. KRUYTBOSCH.

Wederom lid geworden:

J. H. A. RINGELING.

Van af 28 Februari, verkiezingen voor een commissie tot redactie van den Delftschen Studenten Almanak 1902.

Candidaten van den Senaat:

President P. H. HENDRIKS.
Secretaris T. ROSSKOPF.
Commissaris C. MENSCHAAR.
Commissaris S. P. J. A. VAN HOOGSTRATEN.
Commissaris F. A. BODENHEIM.

D. S. T. G.

Vrijdag 1 Maart: Uitvoering gevolgd door bal in Stads Doelen. Aanvang 7 $\frac{1}{2}$ uur.

„DEBATING”.

Donderdag 14 Maart, leeszaal S. P.

Spreker: H. VAN KOL, lid van de Tweede Kamer.

Onderwerp: Koloniale politiek.

SNJEUNTOJOUNSELSKIP „FRISIA”.

Geârkomste op twâ Moart ten huûze fen JOCHEM HANNES, Al de Delft soân en tachtig, boppe 't slâchtershûs, krek bij de P. S. Anfång krek halfwei njoggenen.

Foarsitter,
WIJTZE.

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid tot dineeren

voor minstens 6 Heeren.

Adres VAN LEEUWENHOEKSINGEL 10.

Attentie s. v. p.

Bij eene beschaafde familie, die eene zeer net gemeubileerde **VOORKAMER** en daarbij behoorende **SLAAPKAMER**

disponibel heeft, bestaat gelegenheid tot het betrekken van die appartementen, bij voorkeur iemand die zijne bezigheden buitenshuis heeft. Conditien over al dan niet en pension zijn nader overeen te komen.

Adres met brieven, onder No. 1943^{sw}, aan het Bureau van dit Blad.

Een deftige familie, die naar Indië vertrekt biedt te koop aan:

een Salonvleugel,
(ERARD), prachtig instrument.

een kettingloos RIJWIEL,
„Fellox”, zoo goed als nieuw.

een ST. BERNARD-HOND,
1 jaar oud, echt ras. Prijzen zeer billijk. Spoed gewenscht. Franco brieven onder No. 1959s-w, Bureau van dit Blad.

S. BRUIGOM.

Bloemenmagazijn en Kweekerij.
HOUTTUINEN.

Telefoon intercommunaal No. 6.

Bouquetten, Kranzen, Versieringen,
LOSSE BLOEMEN en GROEN, enz.

SHAKESPEARE.

Complete werken van WILLIAM SHAKESPEARE.

Vertaald door Dr. L. A. J. BURGERSDIJK.

Geïllustreerd, 2 deelen.

In linnen banden f7,50, in half leeren banden f8,50.

Voorhanden bij J. WALTMAN Jr.

J. J. A. DE GROOT, w. i., Hyp. buurt 8,
REPETEERT: Toegepaste Mechanica,
Kennis van Werktuigen (Algemeene Cursus) en
Mech. Technologie (Hout- en Metaalbewerking).

Voorhanden bij J. WALTMAN Jr.:

KAUTSKY,

Bernstein en het Sociaal-Demokratisch Program.

(Vertaald door J. F. ANKERSMIT.)

Prijs f 1.25.

DIËS NATALIS.

Met het oog op de a. s. FEESTEN wordt de bijzondere aandacht gevestigd van H.H. Studenten die aan den Optocht deelnemen

op de rijke sorteering Costumes

van den Costumier J. KALF, firma Wed. DAVIDSON, Amsterdamsche Veerkade 41, DEN HAAG. Nadere inlichtingen worden gaarne verstrekt door H. J. TE MEIJ, Markt 40 alhier, eenig Agent voor Delft en Omstreken.

DICTATEN.

De ondergeteekende beveelt zich beleefd aan tot het overschrijven van DICTATEN.

Koornmarkt 25.

J. VAN WEELE.

Mineraalwaterfabriek

— BAGIJNHOF. —

Echt Engelsch SODAWATER.

SPUITWATER op siphons en kogelflesschen.

Zachte zuivere LIMONADES.

Het fabrikaat is vrij van schadelijke bestanddeelen en staat onder scheikundige controle van den Heer W. A. KIPP, Apotheker.

Aanbevelend,

Firma P. KIPP.

Verschenen bij den Uitgever
J. WALTMAN Jr.

Vraagstukken over Theoretische Mechanica,
opgegeven bij het Examen C aan de P. S. sedert 1883,
met antwoorden van J. A. BONNERMAN.
Prijs f 0,50.

**Eerste gedeelte der Veiligheidsvoorschriften voor
Elektrische Sterkstrooinstallaties.**
Prijs f 0,50.

L'Etudiant Socialiste.

Organe international des Etudiants et Anciens
Etudiants Socialistes.
(Paraissant le 1er et 15me de chaque mois.)
Abonnement d'un an fl. 1.50.
Administration et Rédaction: 38, RUE DE TREVES,
BRUXELLES.

**BRIEFKAARTEN met
STADSGEZICHTEN van DELFT.**
40 soorten à 2 ct. per stuk
(waarbij Polytechnische School en Societeit Phoenix).
Verkrijgbaar in den boekhandel,
J. WALTMAN Jr.,
Binnenwatersloot.

Verschenen bij J. WALTMAN Jr.:

**PRACTISCHE OEFENINGEN
IN NATUURKUNDE**
voor a. s. Technologen,
door
DR. M. DE HAAS.
Afl. I. - f 1,25.

Assurantie Maatschappij tegen Brandschade
„DE NEDERLANDEN”, van 1845.
Kapitaal. f 4,000,000,00.
Betaalde Brandschaden ruim „ 20,000,000,00.

Verzekeringen op n b oedels van H.H Studenten
worden tegen vaste en billijke premie zonder
nabetalingen gesloten door bemiddeling van
den Heer W. WALTMAN.
Kantoor: Technische Boekhandel.
BINNENWATERSLOOT 33.

DE POLYTECHNISCHE SCHOOL.
ALBUM van lichtdrukplaten
van gebouwen en zalen in linnen portefeuille
f 2.50.
J. WALTMAN Jr.

BOEKDRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33.

BEVEELT ZICH AAN VOOR HET LEVEREN VAN
VISITEKAARTJES, INVITATIEKAARTEN, PROGRAMMA'S,
BALBOEKJES, MENU'S, CONVOCATIEBILJETTEN,
DIPLOMA'S, KWITANTIEN, REGLEMENTEN, STATUTEN,
ENZ. ENZ.